Ukryto v deníku

V páteční podvečer seděla Melanie u stolu v jídelně. V třesoucích se rukách svírala hrnek s chladnoucí kávou. Židli měla natočenou k oknu, aby si mohla plně vychutnat poslední paprsky slunce, které se už pomalu ztrácely z dohledu. V uplynulých třech letech to dělávala každý pátek. Pomáhalo jí to urovnat myšlenky z celého týdne po náročné práci v nemocnici. Dnes ale paprsky nebyly zářivé a plné optimismu. Zrcadlily totiž její neutišitelný stesk po právě zesnulé sestře.

Před pár hodinami se akorát vrátila ze sestřina bytu, kde pro ni měli policisté připravenou krabici osobních věcí, což bylo to jediné, co po Vivien zbylo. Byl to otřesný zážitek. Nedal jí sebemenší šanci na vzpamatování.

Byt byl v naprosto katastrofálním stavu. Vypadalo to, jako by do něj vtrhlo stádo buvolů. Všechny věci byly zpřeházené na neuspořádaných hromadách po celé podlaze. Závěsy se záclonou byly stržené. To, co zbylo z knihovny, by se dalo nazvat vatrou z potrhaných papírů. Veškerý nábytek byl rozbitý nebo rozložený a tu a tam vzduchem prolétávaly peříčka z rozpáraných polštářů. Nejhůře dopadla kuchyň. Byla plná střepů z rozbitého nádobí i toho čínského porcelánu, který Vivien tak milovala. Ložnice vypadala jako pohřebiště plyšových zvířátek, ze kterých se linula pěnová vata jako právě vyvržené vnitřnosti.

Jako by zde někdo něco hledal.

„Vážně jste dali dohromady pouze tuto pikslu?“ zeptala se policistů a snažila se zamaskovat zděšení.

„To jste si špatně vyložila, slečno. Veškerý obsah tohoto bytu je předmětem vyšetřování a prozatím si z něj nemůžete nic odnést. Tuto bednu vám přinesla paní Kluncyová, sousedka vaší sestry.“

Zmíněný rozhovor s policisty si neustále přehrávala v hlavě až úplně zapomněla na svou kávu.

„Proč by si Vivien schovávala něco u své sousedky,“ procedila mezi zuby. *Vždycky to byla tajnůstkářka, ale že až takto? To se mi nezdá*.

Přerušila myšlenku a podívala se na krabici. Měla ji položenou na stole před sebou. Byla relativně malá a aby se náhodně neotevřela, měla seshora přelepené víko tmavou izolepou. Když na ni upírala zrak, vstoupily jí do očí slzy.

Zvedla se ze židle, aby si opláchla uplakaný obličej.

„Dneska tě neotevřu,“ pošeptala. *Bolesti už bylo dost. Ty mi stejně nikam neutečeš*. Opláchla se studenou vodou a zadívala se na fotku na ledničce. Byla na ní zachycena její nejšťastnější vzpomínka z dětství. S úsměvem od ucha k uchu temperamentně objímala Vivien, která ve svých rukách držela právě otevřený cryptex. V tajuplné schránce společně našly nové znaky hieroglyfů, které ještě neznaly. Za tyto skvělé úkoly vděčily svým rodičům, neboť to byl jeden z nejoblíbenějších darů pro jejich dcery.

Byly jsme to ale šikovná dvojka, že? Pamatuji si, jak jsi nechtěla jít spát dřív, než záhadu společně vyřešíme. Některé noci byly opravdu dlouhé, ale nikdy na ně nezapomenu. Naučila jsi mě trpělivosti, vášnivosti a taky i tvrdohlavosti. Samozřejmě jsem díky tobě získala i neukojitelnou lásku k mrtvým jazykům. Když nad tím tak přemýšlím, je docela zvláštní, že jsem

skončila jako lékařka a nedržela se rodinné tradice, pomyslela si a pohladila Vivieninu tvář na fotce. „Egyptologie byla tvým osudovým oborem. Byla jsi setsakra skvělou egyptoložkou," pousmála se.

Otočila se zpět ke krabici. Venku už se mezitím setmělo.

Ne, nemůžu čekat do zítra. Ty bys taky nečekala, vysunula zásuvku a vyndala nůžky. S velkým očekáváním rozstřihla izolepu a sejmula víko.

Na první pohled to působilo, že v krabici nic není. Obsah byl totiž precizně zabalený do květinami posetého hedvábného šátku. Melanie šátek nadzvedla a jako první objevila ručně psaný dopis. Na obálce bylo napsáno: *Pro mou nejdražší sestru*. Obálku vyjmula a otevřela ji.

Nebyl to nijak dlouhý dopis, ale přesto ji znovu rozplakal. Psalo se v něm pouze toto: *Deník je tvá budoucnost. Jeho obsah ti pomůže, až ho budeš potřebovat nejvíce. Chraň ho. Omlouvám se. S láskou, tvá Vivien*.

„Co to sakra znamená?" vykřikla a odhodila dopis na stůl. V hlavě jí v tu chvíli proběhlo několik otázek: *Jaký deník? Za co se omlouvá? A proč by vůbec něco takového psala? Zdá se mi to, nebo tušila, že se jí něco stane?*

Bezmyšlenkovitě vysypala zbývající obsah na stůl.

Vůbec nevím, co se tu právě stalo, a nic z toho nechápu. Snad v té zpropadené krabici najdu odpověď. Ne, žádné snad. Musím ji tam najít, svázala si vlasy do ledabylého uzlu a pustila se do prohlížení dalších předmětů, které krabice ukrývala. *Očividně musím najít nějaký deník,* pomyslela si.

Položila ruce na stůl. Obličej se jí protáhl do cynického výrazu, který zahrnoval náruživé nadzvednutí levého obočí. Zamračila se.

Kromě dopisu se uvnitř nacházel egyptský artefakt, o jehož existenci dosud nevěděla. Vypadal jako oválný kámen. Na zlatém povrchu byly zobrazeny znaky, které nedokázala zařadit do žádného období.

Skrývala se tam také fotka, která zachycovala jejich zamilované rodiče před neznámou hrobkou v Egyptě. U okázalého monumentu stáli bok po boku s propletenými prsty. Tatínek se usmíval od ucha k uchu a koukal na maminku, která měla na jeho levém rameni položenou hlavu. Oba na ní byli velice mladí, ještě z dob studií na univerzitě.

Jak vám to tam ale slušelo, pousmála se na fotku. „Kéž byste mi řekli, kde jste to fotili. Vivien zřejmě zdědila tajnůstkářskou osobnost po vás. Doufám, že ať jste, kde jste, máte se tam dobře. A pozdravujte ode mě Vivien, je vám to jasné?" vyhrkla s takovým důrazem, jako by doufala, že ji uslyší.

Vzpomínky na rodiče jí přitížily. Nečekala, že bude její rodinu provázet jedna tragédie za druhou. Už v tomto nepřátelském světě zůstala úplně sama. Tentokrát už ale není malé děvčátko a nic jí nezabrání zjistit, co se doopravdy stalo.

Našla tam ještě zlatý medailonek. Jak ho držela v rukou, nemohla přijít na to, proč je jí povědomý. Věděla jen, že ho určitě už někde viděla. Cítila s ním silné spojení. Položila ho zpět na stůl a zahleděla se do teď už prázdné krabice.

Kde ale jen může být ten deník? Proč by o něm psala s takovým důrazem a pak ho do té krabice nedala? Já už vůbec ničemu nerozumím, ukápla jí další slza. „Jak jsi mi to mohla udělat? Nechat mě tady samotnou, a ještě s touhle zpropadenou krabicí," nešťastně do ní udeřila až odlétla stranou.

„Tak počkat," zarazila se uprostřed pohybu. *To znělo, jako by v té krabici ještě něco bylo. To ale přece není možné. Kontrolovala jsem ji dvakrát a zas tak velká tedy není*, odfrkla si.

Zvedla se a sehnula se pro ni. Uchopila ji do rukou a pořádně s ní zaklepala. Něco v ní opravdu zachrastilo. „To jsem blázen, vždyť v ní nic nebylo," pronesla a záhy se zarazila, když si vzpomněla na to jak s Vivien schovávaly cennosti do dvojitého dna.

„Viv, ty jsi byla vždycky génius," vykřikla a vyskočila na nohy, div si nevylila hrnek s již vychladlou kávou. *Ty jsi asi opravdu nechtěla, aby to našel někdo jiný než já*, pomyslela si a vyndala nůž z příborníku. Znovu se usadila a poslala vzdušný polibek směrem k fotce na lednici.

Velice precizním řezem odstranila nejspodnější část kartonu a objevila skrytou přepážku.

„Ještě že mám v kuchání takovou praxi," prohodila sarkasticky. Pomalu sundala vrchní díl příčky a najednou ho spatřila.

Byl tam schovaný deník, který musel zažít již nespočet životů. Barva působila dost zašle, ale vypadalo to, že mohl být vyroben z černé kůže. Na deskách se vyjímaly všemožné fleky či odřeniny a zdálo se, že je do nich něco vyryto. Melanie přimhouřila oči a podívala se zblízka. Rytina se zdála symetrická, a tudíž jakékoli pochyby, že by šlo pouze o odřeninu smetla ze stolu. Deník vyjmula co nejjemněji to uměla. V pravém horním okraji bylo vyryté Horovo oko a na zadní straně desek viděla pozůstatky hieratického písma. Kolem celého deníku se táhla tenká vázanka, která ho měla udržet zavřený a chráněný. Tuto vlastnost bohužel ztratila již před mnoha lety. „Nemůžu uvěřit, že mi po tobě, Vivien, zbyl jen tenhle ošuntělý krám," pronesla zdrceně a opatrně ho položila zpět na stůl, protože měla silnou citovou vazbu ke všem artefaktům, které v sobě uchovávají tajemství historie.

Z pracovny si přinesla chirurgické rukavice.

Je zvláštní, že nedokážu odhadnout stáří deníku ani medailonu a kamene či těžítka, nebo co to jen může být. To se mi ještě nestalo. Že bych snad začala zapomínat? To by mi Vivien jen tak neodpustila, pomyslela si.

„Předpokládejme prozatím, že podle znaků by mohl být z 18. dynastie," pronesla odhodlaně. „I když to nedává absolutně žádný smysl, protože v té době neexistovalo nic jako kožený deník. Nebudu to ovšem zatracovat, protože jak sestra říkávala: ‚Staří Egypťani neměli naše skripta, aby věděli, co nemaj dělat.'"

S narůstající zvědavostí opatrně odmotala již zchátralou vázanku a deník otevřela. Ne každou stránku byla schopna přečíst. Některé byly slepeny k sobě tak moc, že sebemenší pokus o jejich odtržení by mohl způsobit rozpadnutí celého deníku. A ať už by popisoval jakékoliv tajemství, bylo by navždy ztraceno.

Nejzajímavější na něm bylo, že byl plný různých šifer, kódů, hádanek, ale i textů.

„Já snad nevěřím svým vlastním očím!" vykřikla. *Nic takového jsem v životě neviděla*, pokrčila rameny. *Pokud mi paměť slouží, vidím tu koptštinu, hieratické písmo, démotické písmo a samozřejmě i něco jako hieroglyfy. To ale není možné. Hieroglyfy nebyly nikdy psané na papír, ale ani na papyrus, když bych měla být přesná. Žádný z těchto jazyků se nekombinoval a už vůbec ne ve spojitosti s hádankami*.

Z rychlého prolistování pochopila, že jde o jakýsi návod na nalezení tajné a ztracené hrobky neznámého faraona.

„Tohle se mi opravdu musí jen zdát. Ten deník je mapa!" promnula si unavené oči.

Je mi jasné, že je ještě spousta hrobek, paláců či měst, které ještě dosud nebyly objeveny, ale tohle už je na mě nějak moc. Že by existoval faraon, o kterém není žádná zmínka, a který je pohřben na zapeklitě střeženém místě?

A jak by se to dostalo k tobě, Viv?

Otázek přibývalo. A to ještě před chvílí pevně doufala, že jí deník pomůže alespoň na jednu z nich odpovědět.

Pokud je tohle všechno pravda, tak jsi střežila nesmírné tajemství, které je pravděpodobně důvod tvého brzkého odchodu.

Uvažovala nad tím jen chvíli. *Zjistím, co se ti stalo*, rozhodla se odhodlaně.

Tohle ovšem nemůžu celé rozluštit bez Scotta, došlo jí při balení nezbytností pro její spontánní cestu.

Musím to celé promyslet. Tohle není jen tak. I přesto, že jí hlavou vířilo plno myšlenek, vyčerpáním usnula.

Věděla, že nemá moc času, a rozhodla se na nic nečekat. Ráno zavolala do práce, že si bere dovolenou kvůli rodinným záležitostem, a předala své dětské pacienty do rukou doktora Kellyho. *Nemám na vybranou*, snažila se uklidnit své špatné svědomí.

Jela vyzvednout Scotta na univerzitu. Pokud to bude nezbytně nutné, unese ho. A kdyby se příliš bránil, vzala si s sebou kravatu na svázání rukou.

Scott byl Melaniiným dobrým přítelem už rovnou dekádu.

Pracoval na univerzitě jako učitel mnoha jazyků a matematiky, ale jeho koníčkem byla starověká historie a mrtvé jazyky, které ale neovládal tak dobře, jako Melanie. O víkendech spolu sedávali u šálku čaje a povídali si o textech, které přeložili, nebo o čem zrovna četli. Pojila je také velká vášeň k dobrodružství. Podnikali spolu mnoho cest do skrytých katakomb, starých chrámů či neobydlených domů. Mnohdy jim to ale způsobilo problémy, neboť mezi malérem a velkým dobrodružstvím je jen tenká hranice. Byla to taková jejich mantra.

„To si piš, že s tebou pojedu," odvětil jí, když ho požádala o asistenci na této výpravě.

„Jsi si jistý? Nevím, do čeho tě zatáhnu tentokrát."

„Nikdy jsem si nebyl ničím jistější," usmál se na ni. „Vím moc dobře, co pro tebe Vivien znamenala. A tady jde o hodně."

„To mě překvapuješ. Myslela jsem si, že mě od toho šíleného nápadu budeš alespoň trochu odrazovat."

„Nemyslel jsem si, že to někdy řeknu, ale znáš mě vůbec?" odkryl své zářivě bílé zuby do širokého úsměvu. „Tohle za to stojí. Opravdu si myslím, že se za těmi hádankami skrývá velký objev," řekl, když zíral do deníku. „Takový, za který by stálo i zabíjet," pronesl tak rychle, že si až po vyslovení těch slov uvědomil, co vlastně vypustil z úst.

„Omlouvám se, Mel. Mluvím rychleji, než přemýšlím."

„To je v pořádku, Scotte. Myslím, že máš pravdu."

„V tom případě není na co čekat. V kanceláři mám brašnu. Po cestě na letiště se jen stavím doma pro pár věcí."

„Počkej přece. Stihla jsem dojet zatím jen za tebou. Ještě nemáme ani letenky, ani plán cesty."

„Už jsem tě předběhl, Mel," natočil na ni displej svého telefonu, kde mu právě přišlo potvrzení o koupi dvou letenek z Londýna do Luxoru.

„Ty se mi fakt zdáš," vytřeštila na něj oči. „Nevěřím, že jsi sehnal letenky ještě na dnešní večer."

„Jsme přece tým Melaskot. Žádné dobrodružství na nás nepočká.

„No, asi bychom měli změnit jméno týmu," vyprskla smíchy.

„Máš recht, nedomyslel jsem to," pronesl pobaveně a mrknul na svou přítelkyni.

Poté společně vyrazili na letiště. Prošli bezpečnostní kontrolou, a tak tak doběhli k bráně, odkud už vyvolávali zpozdilé pasažéry, mezi které patřili.

„Fuj, to bylo tedy na poslední chvíli," řekl udýchaně a otřel si opocené čelo do lemu trička, když se akorát posadil na své místo.

„Čeká nás přibližně šestihodinový let, tak si pořádně odpočiň. Budeš to potřebovat."

***

Do Luxoru dorazili časně ráno a rozhodli se posnídat v místním bufetu. Byl to jen malý stánek na kolech s děravou bílou plachtou tvořící alespoň mírné zastínění. Nevypadal moc sympaticky, ale měl před sebou malý kulatý stolek, u kterého by se mohli najíst a naplánovat cestu. Z omezené nabídky si objednali hawawshi a usadili se.

„Podíváme se na první vodítko," pronesla nadšeně a vyndala z batohu deník omotaný hedvábným šátkem. Opatrně ho vyjmula a šátek si uvázala kolem krku. „Podle tohoto textu se máme vydat na západ," zmínila zaníceně, když pročítala první dvě stránky.

„Jsi si jistá? Tenhle znak mi nepřipadá jako kobra, ale spíš jako nepovedený vodopád," poškádlil ji.

„Děkuji, Scotte. Jako vždy oplýváš skvělými znalostmi hieroglyfů," zakřenila se na něj. „Koukej, v pravém horním rohu je zobrazen znak představující kobru se vztyčenou hlavou, pod níž jsou tři hory a vlevo od nich je obloha, ze které dolů střílí blesk. V nejstarší egyptštině to znamená *džuu gereh*. V překladu tzv. hory tmy, nebo pohoří noci, chceš-li. Pravděpodobně by to mělo znamenat západní poušť."

„Páni, když čteš mrtvým jazykem, zní to dost přitažlivě," zajiskřilo mu v očích.

„No to z tebe zase vypadlo moudro, ty chytráku. Nebuď blbej a soustřeď se," provokativně mu odsekla a usmála se na něj.

„Provedu," snažil se zadržet smích. „A klaním se. Ty jsi pravým příkladem toho, že koníček nemusí být jen volnočasovým zájmem, ale pravou vášní."

„Vydáme se tedy západně od Luxoru," zaklapla deník a zastrčila si své blond vlasy za uši.

„Na cestu pouští ale potřebujeme výbavu," rozhlédnul se kolem a těkal mezi obchůdky s rozličným zbožím.

„Není třeba, vše nezbytné mám s sebou v batohu. Potřebujeme si jen pronajmout velbloudy."

„Že mě to nepřekvapuje. Máš určitě bezedný batoh jako Hermiona. Ale těmi velbloudy si mě dostala. Snad mě nepokoušou, brr. Nesnáším je. Jsou chlupatý a smrděj. Nemůžeme si spíš půjčit buginy?"

„Nebuď jak malej. Jsou to zlatíčka. A rozhodně bych se víc bála, že tě poplivou," mrkla na něj. „Připomeň mi, že ti nikdy nemám dávat štěně, ty milovníku zvířat."

„No tak tedy vzhůru za dobrodružstvím," odevzdaně pokrčil rameny. „Támhle je ohrada s těma chlupatýma potvorama," ukázal za sebe směrem k polorozpadlému bíle natřenému plůtku.

Na vybudovaném výběhu odpočívalo šest rozcuchaných velbloudů se sluníčkem vyšisovanou světlou srstí. Dva stáli přímo u ohrady a přežvykovali listí z přilehlého keře, a zbylí čtyři leželi otupěle ve stínu pod jednoduchým přístřeškem.

Melanie natáhla ruku přes ohradu a pohladila jednoho z přežvykujících velbloudů na hlavě.

„Ahoj, chlupáči," pozdravila ho. Zvíře se ničím nenechalo vyrušit a nezvaných návštěvníků si ani nevšimlo a dál pokračovalo ve zpracovávání potravy. Ostatní členové tohoto menšího stáda zareagovali na cizince společným zabručením.

„*Madha turid min huna*?" ozvalo se rozlíceně za jejich zády.

„Sakra! To jsem se ale lekla," vyjekla a otočila se na příchozího muže. „Co že to řekl?" polekaně se podívala na Scotta, který vypadal stejně překvapeně.

„Ptá se, co tu chceme," odvětil jí a perfektní arabštinou vysvětlil jejich situaci rozohněnému muži.

Jeho vysoká štíhlá postava byla zahalena do tradičního volného, po kotníky dlouhého oděvu z bílé bavlny zvaného kandora. Hlavu měl pokrytou červeným šátkem kefija, který na svém místě držel černý provaz agal. Na jeho tváři se pyšnil dlouhý a udržovaný vous.

Jakmile uslyšel svůj rodný jazyk, okamžitě pookřál. Strnulý výraz se mu proměnil ve vroucný úsměv. Na první pohled drzí výletníci, kteří mu vstoupili na soukromý pozemek, už nevypadali jako další privilegovaní běloši, ale jako vzdělaní lidé, kteří umí ocenit cizí kulturu.

Po příjemném prohození několika vět se společně pokusili domluvit na zapůjčení dvou osedlaných velbloudů, kteří si právě dopřávali zasloužený odpočinek ve stínu pod palmou, včetně závěsných vaků s potřebným vybavením do pouště.

Domluva ale nebyla vůbec jednoduchá. Džafar, jak se jim představil, moc rád smlouval a nedával nic jen tak zadarmo. Melanii si nestydatě prohlédl od hlavy až k patě a namítnul, že jim velbloudy moc rád půjčí, ale bude je to něco stát.

„Tři tisíce liber nebo tu blonďatou holku," řekl neobratnou angličtinou.

„Co prosím?" vyštěkla po něm Melanie. „Takže mluvíš anglicky, ty mizero."

„Hlavně klid," snažil se ji Scott ukonejšit. „To nepřipadá v úvahu," razantně zamítnul Džafarovu nabídku. „Dáme ti tisíc liber a tvou nestydatou poznámku budeme ignorovat."

„Nemůžeme je prostě šlohnout?" pošeptala mu do ucha znechuceně.

„Melanie, velbloudy krást nebudeme. A co víc, ještě rád přijme naši nabídku."

Scott měl pravdu. Džafar jen pokoušel své štěstí. Nakonec moc rád přijal nabízenou částku a jako omluvu jim ještě přibalil znamenitě voňavou baklavu.

„Řekl jsem mu, že mu moc děkujeme a že když všechno půjde jako po másle, tak mu ty potvory vrátíme zítra," přeložil Melanii konec rozhovoru mezi ním a Džafarem.

„Potvory? No mě z toho picne. Snad jsi před ním ty chlupáče takhle nenazval. Jinak děkuji za stručnou rekapitulaci. Pochytila jsem jen pár slov," zakřenila se na něj a Džafarovi věnovala nedůvěřivý úsměv. „*Shukran*," poděkovala mu se zvláštním přízvukem. „Na víc se nezmůžu," odkašlala si. „Stejně si to nezaslouží."

Následně je Džafar pustil do ohrady, aby připravili velbloudy. Do závěsných vaků připevněných na sedlech vložili své batohy a usadili se na svých pouštních chlupatých průvodcích. Zavelel k pohybu a zamával jim na cestu.

***

Slunce už nebylo nejvýše položené, mohlo tedy být něco po poledni. V okolí panoval naprostý klid. Bylo slyšet maximálně bzučení cikád a sem tam nějaký větřík, který poustevníky ošlehával jako horkými šlahouny.

„Už jedeme docela dlouho. Myslíš, že stále správným směrem?“ otřel si pot z čela.

„Musíme. V deníku se píše, že král leží v místě posledního odpočinku jemu podobných, ale zároveň jinde, neboť mu nebylo rovných.“

„To nezní vůbec jako hádanka,“ pronesl rezignovaně.

„Koukni! Tam… vpředu!“ ukázala před sebe a lehkým přitažením otěží zastavila svého velblouda.

Naskytl se jim pohled na převelice dlouhou kolonu pouštních vozidel s turisty, které praskaly ve švech.

„Vypadá to, že právě probíhá hon na památky,“ pronesl suše.

„Nebuďme takoví. Mají právo ty skvosty vidět. Pravděpodobně míří do Údolí králů. My máme také podobný cíl cesty.“

„Přesné souřadnice zatím ale nemáme,“ konstatoval vyčerpaně a natáhnul se pro lahev s vodou, která po dlouhé cestě již nepřinesla kýžené osvěžení.

„Budeme se muset zastavit a kouknout na další vodítka.“

„Bezva. Pauza se šikne,“ zadrmolil, když neobratně seskočil ze Smraďocha, což bylo netaktně vybrané jméno pro jeho chlupatého přítele, kterého ale něžně hladil, když se Melanie nedívala.

Soustředěně se zadívala do deníku a pokračovala v hledání nápověd.

„Když nevíte jak dál, artefakty nejbližší srdci pomoci vám mají,“ přečetla nahlas.

„Tohle se tam vážně píše?“ pozvednul obočí do udivené grimasy.

„Když chceš překládat staroegyptštinu do současného jazyka, nikdy to nevyzní tak nádherně a poeticky,“ odpověděla mu smutně.

Zamyšleně se posadila na písek a začala přemýšlet. Její myšlenky byly jako pingpongový míček, se kterým hrála sama o zvednutou druhou půlkou stolu. Jakmile jí něco dávalo smysl, okamžitě se to vrátilo zpět s jiným pravděpodobnějším vysvětlením. Dumáním strávila pár mučivých hodin. Přesně takto se cítila i v práci, kdy se snažila přijít na nejvhodnější léčbu pro své malé pacienty. Cítila se frustrovaně a nešťastně, ale z ničeho nic jí problesklo v hlavě, že to nejjednodušší vysvětlení, je to většinou to správné.

„Nejbližší srdci!“ vykřikla a vyskočila zpět na nohy, což probudilo Scotta, který mezitím usnul s hlavou položenou na ležícím Smraďochovi.

S velkým odhodláním se začala přehrabovat ve svém batohu. „Vím moc dobře, že jsem si ji s sebou vzala!“

„O čem to mluvíš?“ zeptal se právě zívající Scott.

„O té zatracené fotce! Kde jen může být?“ vyházela na písek téměř celý obsah batohu, až ji nakonec svírala v rukou. „Tady jsi!“

Jak na ni neúnavně zírala, nemohla si nevšimnout zlatého medailonku, který visel mamince kolem krku.

„Není to snad náhodou ten, co byl v té krabici, že ne?“ zeptala se pro sebe a vytáhla medailon z přední kapsy batohu.

„To mě podrž,“ pronesl Scott. „Vypadá přesně tak jako ten na fotce.“

„Jen jsem ho na ní nikdy neviděla,“ utrousila smutně.

„Koukni na pozadí. Hrobku z fotky jsme sice nepoznali, ale jenom proto, že je z ní vidět pouze malý kousek. Podle těch staveb v levém horním rohu usuzuji, že jsou v Thébské nekropoli," ukázal na pozůstatky špatně viditelných monolitů v pozadí.

„Scotte, ty máš kruci pravdu!" vykřikla a políbila ho na tvář. Když si medailon protočila mezi prsty, na zadní straně se tyčil nápis: *na druhém konci*.

„Tam jsi i ty, mami," pošeptala.

Poté Scotta požádala, aby jí medailon pomohl zapnout.

„Do Thébské nekropole míříme také. Říkám si ale, jak moc blízko může ta hrobka být, když o ní nikdo nemá ani tušení?" dodala.

I když si myslela, že její myšlenky směřují jiným směrem, nemohla z hlavy vyhnat ten záhadný nápis na medailonku. Na to se až moc potýkala celý život se všemi šiframi. Instinktivně otočila fotku na druhou stranu.

„No to snad ne!" znovu vyjekla.

„Co se u všech faraonů zase stalo?" leknul se Scott.

„Tady je něco vyrytého. Je to téměř neviditelné. Musela jsem tu fotku natočit správným směrem proti slunci. Nikdy bych si toho nevšimla."

„A jak tě napadlo jen tak otočit a zkoumat prázdnou stranu fotopapíru?"

„Já nevím, jednala jsem bezmyšlenkovitě."

„Tomu nevěřím ani za mák. Ty promýšlíš vždycky všechno."

„No tak dobře. Možná mi trochu pomohl ten nápis na medailonu."

„*Na druhém konci*?" zeptal se udiveně. „Co se vlastně divím, ty hádankami žiješ. Nepřekvapuje mě, že jsi v tom viděla souvislost."

„Nic není tak, jak se zdá. Na to pamatuj, Scotte. A teď mi prosím podej papír a tužku. Zkusíme zjistit, co je tam vyryté."

Zarputile, ale opatrně se snažila přenést nečitelný nápis na kousek papíru. Vybarvovala tak dlouho, až se jí tužka zlomila pod rukou.

„To by mohlo stačit," odložila zlomenou tužku stranou a zadívala se na vystínovaný výtvor hodný aplausu.

„Že by to bylo vážně až takhle lehké?" pronesl nevěřícně.

„Řekni mi prosím, že vidíš to stejné."

„Jestli myslíš souřadnice, tak opravdu vidím to samé," rozhodil radostně rukama.

S velkým nadšením se obejmuli. Ukápla i slza štěstí.

„Tak šup šup, zadej ty souřadnice. Už jsme tu moc dlouho a začíná se stmívat," pobídla ho radostně.

V rychlosti sesbírali veškeré věci, které Melanie v zápalu odhodlanosti rozházela po zemi. Naskočili na své odpočinuté velbloudy a vyrazili za souřadnicemi, které je vedli sice do Thébské nekropole, ale do míst, kam nejezdí ani místní. Odchylovali se od Údolí králů, o kterém si celou dobu mysleli, že bude blízko od jejich cíle. Směřovali víc k Údolí královen, což bylo podezřelé samo o sobě.

Cesta nebyla jednoduchá ani bezpečná. Často se zde objevovaly písečné bouře kvůli kterým byly nově vytvářené duny nestabilní.

„Dej pozor!" varovala ho. „Ty duny jsou zrádné. Ujede mu noha a máme tu hned zlomeninu."

„Ještě to tak," odfrkl si. „To by nám tu chybělo."

„Jo. A prý jsou v této oblasti taky tekuté písky.“

„Ještě něco? Dojedeme do cíle vůbec vcelku?“ nadzvedl provokativně levé obočí.

Po cestě potkali i záplavu škorpionů, které něco vyhnalo ze svých skrýší. To nebylo dobrým znamením. Ti, kteří věřili v Deset ran egyptských, by se sem nikdy neodvážili. Ovšem co se dalo říct o této dvojčlenné výpravě bylo právě to, že si vždy jdou pevně za svým cílem a nic je nerozhází.

***

K hrobce dorazili už za tmy. Z tolika kilometrů, co přes den najezdili, je příšerně bolelo celé tělo. O to víc se těšili, až seskočí z velbloudů a konečně si protáhnou nohy.

„Já snad nevěřím svým vlastním očím,“ vytřeštila oči, když před nimi stanula překrásná, i když na první pohled obyčejná a ničím neokázalá hrobka, kterou nikdy v životě neviděla, ani o ní neslyšela.

„Neskutečné,“ připojil se Scott. „Jak je možné, že ji dosud nikdo neobjevil? Jak zůstala skrytá?“

„Řekla bych, že mnoho lidí se o to snažilo. A možná že nejen oni.“

„Co tím myslíš?“

„To teprve uvidíme,“ zadrmolila a přistoupila blíž ke vchodu.

„Doufám, že nemyslíš nadpozemskou sílu, která by ji střežila. I když proč taky ne, mysleli si to o všech hrobkách,“ pousmál se.

„Vždycky jsem věřila, že je musí střežit jiná síla. Kletby k odrazení vykradačů byly jen spekulace. V hrobkách se objevovaly formulky, které měly zahnat zlé duchy a nechat panovníka odpočívat v posmrtném životě.“

„Teď už ale vážně mluvíš jako blázen, Melanie. Vždyť jsi vědkyně. Jak můžeš věřit na takové věci?“

„Nemyslím si, že existuje jen to, co vidíme a můžeme si na to sáhnout. Já vím, že se to prakticky rozporuje s mým povoláním. Ale stojíme před hrobkou, o které nikdo nemá ani tušení, a dozvěděli jsme se o ní z fotografie mých rodičů,“ řekla, když v rukou svírala medailon zavěšený na krku. „Čím více se blížím rozuzlení této záhady, tím větší mám pocit, že jde o něco hlubšího a většího než my.“

„Dobrá tedy. Tak co je tam napsáno, Melanie? Sežerou nás kobylky nebo se naše voda promění v krev?“ mrknul na ni.

„Posviť mi baterkou, už téměř nic nevidím. Měsíční světlo je tady úplně k ničemu. Ještě že máme ty čelovky,“ dodala a sehnula se k nápisu nad vchodem, který byl z části zahrabán v písku.

„*Kdož vkročí do útočiště panovníka, stihne ho trest nejvyšší. Co se týče toho, kdo by hrobku poničil, či kdo by vyrval byť jediný kámen nebo cihlu, bude se s ním soudit před velkým bohem, pánem soudu,*“ volně přeložila viditelnou část nápisu.

„A to je celé? To by mě moc neodradilo.“

„Tebe možná ne, ale věř, že svou úlohu to splnilo. Možná až doteď. Počkej, je tam napsáno ještě něco dalšího,“ odhrnula písek stranou a pokračovala v překládání. „*Nechť je ve vodě krokodýl a na zemi had proti tomu, kdo by jí něco provedl! Nechť to slyší nepřítel, ten, který by se pozvedl proti tobě, a nechť běduje. Jakmile otevře dveře, nebude cesty zpět. Život přestane být životem, jaký byl znám a přestane existovat.*“

Jako by se ochladilo. Všechno kolem nich na moment utichlo. Od pat až k hlavě jim prolétnul něco jako elektrický impulz, který vycházel ze země pod jejich nohama.

„Cítila jsi to taky?“

„Přesně takové pocity mají kletby vyvolávat, ale vnímala jsem to. Musíme okamžitě dovnitř,“ pronesla, když ucítila, jak jí medailon začal pulzovat na krku. Instinktivně se ho dotkla a zavřela oči. „Už jsem skoro tam, Vivien,“ zašeptala.

Kolem vchodu rozestavěli pár lamp a pustili se do práce. Pomocí lopat, které vyndali ze závěsných vaků na sedlech, odházeli písek zahalující celou vstupní část hrobky. Za chvíli se před nimi tyčil úplný a masivní kamenný vchod, který byl celý posetý všelijakými obrazci z různých historických období.

„To není vůbec matoucí,“ pronesla sarkasticky, když se ve znacích snažila zorientovat.

Opět odkazovaly na 18. dynastii, ale i na mnohem dřívější i pozdější období.

„Je to stejně nelogické a promíchané jako celý deník. Vypadá to, že je to jen další pokus, jak ji skrýt před světem. Protože v tomhle se nemůže vyznat nikdo.“

„Až na tebe,“ usmál se Scott.

„Mýlíš se. Já jen pracuji s tím, co mi tu nechala má sestra. To ona to musela rozluštit. Byla génius.“

„To ty taky, Mel. U jednovaječných dvojčat bych se tomu ani nedivil. Jak se ale dostaneme dovnitř?“ podrbal se na bradě.

„Posviť mi sem. Je tady nějaká zdířka, nebo něco takového,“ zarytě osahávala otvor v kamenných dveřích. „To vypadá, jako by…“

„Jako co?“ vyrušil ji Scott.

„Ne, ne. To nemůže být možné,“ pronesla a unaveně se posadila na zem.

„Tak řekneš mi už co jsi objevila?“

„Sám se podívej,“ ukázala mu zkoumaný otvor.

„No to snad… tak honem! Zkus, jestli bude pasovat!“

Melanie si odepnula řetízek s medailonem a podala ho Scottymu. Scott ho opatrně vložil do přesně padnoucí jamky a nervózně čekal na nějaké lupnutí či jakýkoliv jiný zvuk připomínající otevření dveří.

„Proč se nic nestalo?“ frustrovaně si odfrknul.

„Na druhém konci,“ zamumlala. Tušila, že by tato věta mohla být důležitější, než se na první pohled zdála.

„Co jsi to řekla?“

„Na druhém konci! Otoč medailon na druhou stranu!“

Scott na nic nečekal a medailon otočil. Až teď se ozvalo lupnutí a dveře povolily. Jejich otevření provázelo i téměř magické prolétnutí zatuchlého vzduchu v silném větru, který je div neporazil k zemi.

„Máme to!“ radostně vykřiknul a vrátil Melanii její medailon.

„Díky, mami,“ letmo ho políbila a znovu si ho připnula.

Vstoupili dovnitř.

„Bude se tu hůř dýchat, tak se na to připrav,“ varovala Scotta.

„Chápu, nemáme slavíka,“ zakřenil se.

„Vážně Scotte, doplň si vědomosti. Používal se kanár,“ zablýskly se jí zuby v poťouchlém úsměvu.

„Pro mě za mě... prostě ptáka.“

Vzduch v hrobce byl mrazivý. Melanie se třásla jako osika, i když zde bylo naprosté bezvětří. Jako by okolní svět na chvíli zadržel dech a připravoval se na nadcházející boj.

Opatrně procházeli jednotlivými místnostmi hrobky. Ve všech byly nástěnné hieroglyfy vykreslující příběh panovníka, který miloval své poddané a chtěl sloužit pouze dobru. Byl natolik dobrý, že svůj život zasvětil pouze pomoci druhým a chtěl odmítnout svůj nárok na trůn, protože věřil, že bude přínosnější jinde.

Každá místnost byla od druhé oddělena dveřmi, které držela zavřené šifra. Prvními dvěma místnostmi prošli celkem rychle. Melanie byla v hádankách zběhlá, takže ani nepotřebovala pomoc od deníku ani od Scotta, který se v řešení rébusů také vyžíval. Bylo na něm vidět, že je ve svém živlu. Dobrodružství zažil již nespočet. Nejraději vzpomínal na své cesty do Amazonie, ale tohle bylo něco úplně jiného. Jen ten pocit, že stojí tam, kde přibližně tři tisíce let nestála živá duše, ho naplňoval neskutečným vzrušením a vášní. Ale jak to tak bývá, k velké vášni patří i velká bolest.

Ve třetí místnosti začali mít pocit, že je někdo nebo něco sleduje. Přikládali to velké únavě. Hieroglyfy nejdřív vykreslovaly panovníka jako boha s obrovským a štědrým srdcem. Pak začaly nabírat na temném obsahu. Jako by se přes noc proměnil ve zlého ducha odebírající nevinné životy. Po stěnách, a dokonce i po zemi se objevovaly čím dál častěji obrazy smrti, nespravedlnosti a utrpení.

V každém rohu byly na přepychově zdobených skříňkách uloženy vzácné artefakty. Jednalo se o keramické nádobí, hřebeny, různé kosmetické pomůcky, spousta šperků a rozličné sošky.

„Tohle nevypadá jako běžná výbava hrobek faraonů,“ pronesla zamyšleně.

„Už jsem si myslel, že to vidím jen já. Tohle vypadá spíš jako by šlo o ženu.“

„Nepředbíhejme, zatím o tom panovníkovi nic nevíme. Třeba tu uchovali věci jeho zesnulé ženy.“

„Což by samozřejmě bylo něco naprosto neobvyklého. Vlastně jako celá tato výprava. Klidně mě vyveď z omylu, ale neříkala jsi náhodou, že se v předchozí místnosti psalo něco o odebírání nevinných životů?“

„Ano, ale i přesto byl vykreslen jako bůh s největším srdcem. Když si to ale spojím s varováním na vchodových dveřích, začínám mít pocit, že tu něco nehraje.“

„Co to sakra je?“ vyjeknul bolestí a škubnul nohou až něco odlétlo stranou. Zaměřili na to svůj pohled a uviděli škorpiona, jak se zdviženým ocasem chvátá zpět do díry, odkud se vynořil.

„Nehýbej se,“ zakřičela na něj. „Když budeš v klidu, nic se ti nestane. Řekla jsem nehýbej se!“ chytla mu nohu, která začala rychle otékat a v místě uštknutí se objevily krvavé skvrny.

Bez váhání vytáhla z vrchní kapsy batohu kravatu a zaškrtila mu nohu nad ránou.

„Budeš teď kulhat a bude tě to bolet, ale budeš v pořádku, neboj,“ snažila se ho ukonejšit a vzápětí zase vyjekla strachy ona.

„A co protentokrát? Neříkej mi, že se ten parchant vrátil,“ vyděšeně nadhodil.

„Ne-e. Tam. Ne. Kr. Kry. Krysa,“ zamumlala do šátku.

„Krysa? Nebojácná a obávaná dobrodružka a lékařka se bojí krysy? No to mě podrž,“ zasmál se na celé kolo, než se zakuckal a chytil si bolavou nohu.

Vyndal z batohu zbytek baklavy, kterou jim přichystal Džafar při odjezdu a odhodil ji co nejdál to šlo. „Už je pryč, můžeš být zase dospělá,“ zakřenil se na ni.

„Říká ten, který se bojí klaunů," vrátila mu to. „A aby bylo jasno, je to jen kvůli tomu, že přenáší víc nemocí, než bys dokázal spočítat."

„Dobře. Tak jsme se pobavili, ale musíme se dostat do další místnosti. Jak zdoláme tyto dveře?" zeptal se jí.

„A můžeš chodit?"

„Jo, jsem v pohodě. Teď to nemůžeme vzdát," pronesl odhodlaně.

„Fajn," otevřela deník a listovala. Šifra na dveřích se jim povedla rozluštit díky matematickým symbolům v deníku, ve kterých Scott exceloval. Vypadala jako směs sudoku a hry tetris.

Bylo zapotřebí využívat logiku, znát správné symboly a řádně je založit, aby se jim uvolnilo další políčko. Se znaky mohli libovolně hýbat do doby, než položili ten poslední na své místo.

Říkali si, jako by tahle cesta byla určena právě jim dvěma. Ve všem se skvěle doplňovali jako plnohodnotný tým.

Dveře zavrzaly a pomalu se otevřely.

Melanie se Scottem společně vstoupili do nového prostoru, ale než se stačili rozhlédnout, vylekalo je rychlé zabouchnutí vchodových dveří.

„Co je zase tohle?" vyjeveně zíral do malého a děsivého prostoru.

Další místnost představovala jiné nebezpečí. Stěny se tam postupně přibližovaly až by postupně nechtěného návštěvníka rozdrtily.

„Dělej něco," vykřikl. „Už mám týhle zpropadený hrobky plný zuby!"

„Koukni! Je to na zemi," zvolala, když se ve zmenšujícím prostoru snažila zorientovat.

Pro zastavení posunu bylo zapotřebí dokončit větu na podlaze jedním z nabízených symbolů. Nebyl to vůbec lehký úkol, neboť nešlo o typické hieroglyfy. Byly určitým způsobem poupravené tak, že ani nejzkušenějšímu staroegyptskému lingvistovi by nedávaly smysl.

„Jeho obsah ti pomůže, až ho budeš potřebovat nejvíce," zamumlala ve spěchu. „Odpověď je jako vždy v deníku. Musím se soustředit."

„Soustřeď se rychle, já je nezpomalím ani o vteřinu," řekl udýchaně, když nezraněnou nohou držel jednu stranu místnosti a rukama se opíral o protější. „Připadám si jako ve filmu s Indym," odkápl mu pot z čela.

„Narvi pod stěnu cokoli ti přijde pod ruku! Mikinu, batoh… cokoli!"

Scott se snažil a snažil, ale vůbec ničemu to nepomáhalo. Stěny se nezastavovaly.

„Už to nevydržím," zakřičel vyčerpaně. „Jestli teď s ničím nepřijdeš, je po nás. Je ti to jasný?"

„Mám to!" zaklapla deník a téměř na poslední chvíli stačila zatlačit na správný symbol, než se ztratil pod posuvnou plochou. Stěny se zastavily a Scott upadnul schváceně na zem.

„Je to *Anch*, Nilský kříž," vydechla překvapeně. „Nedávalo mi to žádný smysl, protože ta směsice prapodivných znaků pojednávala o smrti a o spojení. Pak jsem to v tom ale uviděla. Šlo o znovuzrození a nesmrtelnost. Také o spojení muže a ženy i medicínu. V některých okultních kruzích se *Anch* využíval k léčitelství. Že mě to nenapadlo hned," sedla si zklamaně vedle vyčerpaného Scotta.

„*Anch*? Myslíš ten znak, co vypadá jako hůl a je často zobrazován s bohyní Eset? Třeba v Knize mrtvých?" udiveně se zeptal. „Na to bych já přišel hned, kdybych se nám nesnažil zachránil život," šibalsky se na ni zakřenil.

„Že mě to nepřekvapuje," mrkla na Scotta. „Eset, představitelka nejuctívanějšího božstva starého Egypta, byla patronkou života."

„Řekni mi, jestli se pletu, ale měla některá z ostatních hrobek takové zabezpečení?"

„Žádná. Alespoň žádná z těch objevených. Muselo jít o někoho opravdu nebezpečného. Nedovedu si představit, že by tohle někdo vytvořil pro kohokoli, i kdyby byl z královské rodiny."

Náhle se otevřely další dveře.

„Doufám, že už jsou poslední. Je to jako jeden dlouhý a špatný vtip," pronesl znechuceně.

Ocitli se před skříňkami plnými obřadních předmětů. Na levé straně místnosti bylo nářadí, které působilo jako dobové lékařské náčiní. Celé vybavení opět působilo neuspořádaným a zmateným dojmem. Horlivě si prohlíželi lékařské nástroje, které je zaujaly natolik, že si nevšimli kanop ve skříňce na druhé straně.

Scott ani nedutal a když couval, aby se rozhlédl po prostoru, vrazil do police. Náraz způsobil pád jedné kanopy, která se roztříštila o zem. Nebyla však jediná. Spustila řetězovou reakci, až byla podlaha pokryta spoustou malých střepů.

„Co to vyvádíš?" lekla se Melanie a střelila pohledem ke roztříštěným kanopám. Čekala, že na zemi objeví nějaké náznaky rozpadlého obsahu, ale nic tam nebylo. Žádné ztrouchnivělé zbytky orgánů, pouze ledový vítr, který se objevil ve chvíli, kdy dopadla poslední kanopa na zem.

Pak ale zaslechla vrznutí a vyděšeně sebou trhla. Pomalu se otočila směrem, odkud zvuk přišel. Narušení poslední schránky probudilo něco, co již převelice dlouho dobu spalo.

Stěny se začaly třást. Ledový vítr jim ošlehával tváře a ze všech stran přicházely děsivé zvuky připomínající chrčení.

Pak spatřila velké černé oči, které na ni zíraly z rohu místnosti. Postupně se objevovaly i další rysy. Před dveřmi se zjevila žena. Její tělo bylo takřka průhledné. Dlouhé černé vlasy jí téměř zakrývaly obličej. Otočila se k rozbitým schránkám a dlouze se na ně zahleděla. Na několik dlouhých vteřin v hrobce zavládlo dusné ticho. Pak žena prudce zdvihla hlavu a vrhla se přímo na Melanii a Scotta.

Melanie leknutím vykřikla a čekala na úder. Nic z toho se ale nestalo. Přímo před ní se záhadná postava náhle rozplynula. Melanie se Scottem stáli jako přikovaní vedle sebe a rozhlíželi se do všech stran.

Místnost se ještě víc rozechvěla. Na stropě se začaly objevovat praskliny a na hlavu jim padal drolící se kamenný strop. Stačili se jen chytit za ruce, než je pohltila temná noc, kterou na malý moment prosvítila fialová záře z medailonu.

Strop se zřítil.

***

Opatrně otevřela oči a rukama si otřela obličej. Celá byla pokryta popraškem studeného prachu. Něco bylo sakra špatně, a to nemyslela fakt, že se na ně zrovna zřítil kus hrobky nebo to, že byli právě svědky něčeho nadpřirozeného. Tohle přece nemohli přežít. Rozhlédla se kolem a spatřila Scotta, který ležel jen kousek vedle ní a vylekaně se rozhlížel a oprašoval stejně jako ona.

Pak sklonila hlavu k medailonu, který na jejím krku opět pulzoval. Nevěděla jak, ale právě jim zachránil život. Kusy kamenného zdiva byly rozházené všude kolem nich, ale jich se ani jeden nedotknul. Vše přímo kolem nich se proměnilo v prach.

Celá se chvěla, srdce jí bušilo a po zádech jí navzdory chladu stékaly kapky potu. Průhledná postava se opět zjevila a vznášela se nad jejich hlavami. Melanie ucítila, jak se po ní natáhly ruce a vytáhly ji zpátky na nohy. Byl to Scott, který vypadal odhodlaně se z téhle zpropadené hrobky dostat živý.

„To je dobrý, vstávej."

Přízrak to ale nechtěl vzdát. Uvedl sutiny do pohybu a kameny kolem nich se zvedly do vzduchu a zamířily přímo na ně.

S námahou sebrala poslední zbytky vůle a soustředění. Všechno, čím byla, každou svou myšlenku, každý pocit, každou vzpomínkou a vše, co ji v ten okamžik utvářelo. I když vůbec nevěděla, co dělá, poslala tyto myšlenky do medailonu a zavřela oči.

Medailon začal pulzovat.

Místností se prohnala fialová záře, která zacílila na pohybující se sutiny. Stejně jako pavouk, který střílí na svou kořist lepová vlákna, aby ji mohl zabalit a vysát. Každou sutinu omotala pavučinou záře a převzala nad nimi úplnou kontrolu. Všechno, co ještě před chvílí hrozivě viselo ve vzduchu, spadlo a roztříštilo se o zem.

Vyčerpáním klesla na kolena.

Průhledná žena zakvílela, když spatřila pulzující medailon. Trhla sebou. Překvapením se jí rozšířily oči. Vrhla se na Scotta s Melanií a těsně před nimi se rozplynula. Vypadalo to, že boj byl právě ukončen.

„Jsi v pořádku?" vydechla Melanie a otočila se na Scotta.

„Ano. A ty?"

„Mám takový pocit, že nám ten medailon právě zachránil život," pronesla váhavě.

„Jen pravý strážce umí ovládat kouzlo medailonu," ozval se majestátný hlas ze všech stran.

„Slyšel jsi to? Odkud to přišlo?"

„Támhle!" ukázal na postavu, která jen kousek před nimi nabyla plné podoby.

„Žádný strážce se tu neobjevil již po mnoho století," zašeptala staroegyptským dialektem. „Jak se jmenuješ?" ukázala na Melanii prstem.

„Jsem Melanie Johnson. Má sestra, od které mám tento deník, se jmenovala Vivien," odpověděla ženě bez sebemenšího zaváhání. „Ty jsi kdo?"

„Melanie, co to říkáš?" vmísil se do toho Scott.

„Vydrž, Scotty," zašeptala.

„Johnson…Já jsem Nefir, strážkyně královny Acheniké. Ty jsi potomek dlouhého rodu strážců. Můj potomek," pronesla tiše. „Máme za úkol ochraňovat svou paní v posmrtném životě, když jsme předtím selhali. Je to životně důležité."

„Řekla královny?" přerušil ji Scott, neboť to bylo jediné slovo, které dokázal z rozhovoru pochytit. „Takže nejde o žádného faraona."

„Teď ne, Scotte. A ano, očividně šlo o další dílek puzzle, jak odvést od královny pozornost."

„Myslí ti to rychle. Nic jiného bych od strážkyně ani nečekala," dodal přízrak.

„Co tím myslíš? Jaký potomek? Jaká strážkyně? Já o tom nic nevím. Jsem tu jen kvůli své sestře."

„Ach ano, ať odpočívá s bohy společně s tvými rodiči, kteří také přišli o život mladí."

„Jak to sakra můžeš vědět?" zamračila se Melanie.

„Je tvým osudem objevit tajemství, jež je tu skryto přes tři tisíce let. Nebylo tvé sestry, ani matky, ale vždy bylo jen tvé. Máš dost kuráže na to, abys prozřela a setkala se s realitou?"

Melanie byla v šoku. Netrápilo ji, že právě mluvila se zhmotnělým duchem, který se pokládal za strážce královny, o které nikdo ze světa živých nikdy neslyšel. Nesužovalo ji ani to, že zdědila magický medailon, který jí a Scottymu před chvílí zachránil život, a už vůbec ani to, že si doteď myslela, že hledají faraona a ne královnu. Ale že se z ní stala strážkyně, jejíž úděl se u nich v rodině dědí po generace.

„Zvedni hlavu," poradila jí prastará strážkyně.

Nad jejich hlavami se po stržení zdi odkryl nápis: „*Její pravé jméno není známo. Žije, usebrala svou mysl a upevnila celé své tělo. Tato čistá, vznešená, prosperující osoba má mnoho tváří, jež nelze poznat. Neunaví se, nevyčerpá se. Žádný nepřítel ani žádný mrtvý si neudělá hnízdo v jejím břiše ani v srdci. Tajemství musí zůstat skryto, neobjeveno, jinak zloba zaplaví její mysl. Ochraňte ji před zlým plamenem, který proti ní stvořil její nepřítel,*" přeložila text na stěně a otevřela deník na posledních stránkách.

Teď už to dávalo všechno smysl. Deník jí potvrdil, že její rodina střežila tajemství královny po generace. Tato velká a ušlechtilá zodpovědnost s sebou ale nesla daň.

„Jaké tajemství kromě samotné existence královny tu střežíme?" zeptala se.

„Odpověď najdete na konci této hrobky."

„Konečně. Myslel jsem si, že je nekonečná," odfrknul si Scott.

Prošli kolem průsvitné postavy a došli ke dveřím. Zarazili se. Tentokrát na nich nebyla žádná hádanka či šifra. Strážkyně je bedlivě sledovala zpovzdáli.

„Cestu ti otevře artefakt, který nosíš celou dobu v kapse," poradila jim a opět se rozplynula.

„Ten zlatý kámen!" probliklo ji hlavou a vyndala ho ze zadní kapsy kalhot.

„Myslíš ten monolit s nepřeložitelným textem?" doptal se Scott.

„Už tomu začínám rozumět. Koukala jsem se na to celu dobu špatně. Je to hieratické písmo a ne hieroglyf. Četla jsem to z druhé strany. Tohle by se Vivien nestalo!"

„Nebuď na sebe tak přísná. Vždyť nejsi egyptoložka. Takže už to, že umíš číst veškeré staroegyptské písmo, je neskutečné," povzbudil ji Scott.

„Znamená to ochrana života," poznamenala a přečetla to nahlas.

Dveře náhle povolily a vpustili je do poslední, zato nejkrásnější místnosti. Stěny byly obložené zlatem. V rozích místnosti se blýskaly sošky zvířat, převážně koček, které měly královnu Acheniké chránit v životě za břehem stejně tak, jako její strážkyně. V dalším rohu se pyšnila velká sbírka korunovačních šperků a obrovská hromada předmětů, kterou by každý nazval jako poklad. To nejkrásnější, co upoutalo jejich pohledy, stálo uprostřed místnosti. Byl to zlatý sarkofág, který se třpytil jako drahokam na slunci. Ze všech stran do něj byly vryty hieroglyfy.

„Tak tady je," pronesl obdivně Scott. „V celé své kráse," dodal a podíval se na Melanii.

V jejích očích spatřil lesknoucí se slzy.

Melanie se nezmohla ani na slovo. Nikdy neviděla nic tak nádherného, a přesto v tu chvíli myslela jen na svou sestru.

„Přála bych si, abys ji viděla. Byl to tvůj osud," otřela si slzy z obličeje.

Naklonila se nad zlatý poklop sarkofágu a přeložila první věty: „*Hle, její mysl je těžká, je chorá, síla jejího útoku zeslábla, její jed zeslábl, její tělo je slabé a ona se děsí toho, kdo se na ni dívá…*"

Z hieroglyfů na poklopu a stěnách kolem nich vyplývalo, že královna vládla krátce. Měla nadpřirozené a léčitelské schopnosti, kterými se snažila pomoci všem, kteří to potřebovali.

Dokázala vyléčit jakoukoliv nemoc od zlomenin po otravu. Sama ale záhy v raném věku těžce onemocněla a zemřela, neboť sebe vyléčit nedokázala. Její ochránci ji tajně pohřbili, a proto o ní nebyly dochované žádné prameny. Místo jejího posledního odpočinku a veškeré svitky o její krátké vládě nesměly padnout do špatných rukou.

„To mi nedává smysl," pronesla suše. „Po tom všem, co jsem dnes viděla už neřeším, že oplývala nadpřirozenými schopnostmi, ale proč ji pohřbili tajně. Jaké tajemství se tak urputně snažili zakrýt, že by si vysloužila život v ústraní? Navíc když zachránila tolik životů. Prostě tomu nerozumím."

„Bude v tom něco víc," reagoval na to Scott. „Musíš překládat dál."

„Tak jdeme na to," svázala si neposedné vlasy do culíku a pustila se do překládání. Scott se jí jako vždy snažil pomáhat, ale jeho znalosti hieroglyfů situaci moc nepomohly. Občas si ale vzpomněl na nějaký znak, na který Melanie nemohla přijít, takže se skvěle doplňovali.

„Ten, kdo královnu najde a provede rituál, jež je zobrazen na spodní straně poklopu sarkofágu, získá léčitelské schopnosti, ale za velkou cenu," přeložila nahlas.

„Proboha," zašeptala. „Už asi vím, kam to celé míří." Jako lékařce, která svůj život zasvětila léčení onkologicky nemocných dětí, se nápis nečetl vůbec dobře. Musela si od překládání dát na chvíli pauzu. Zatočila se jí z toho hlava.

„Na, napij se," podal jí lahev se zbytkem vody. „Musíš si odpočinout."

„Ne! Musím pokračovat. Začíná to být jako zlý sen ze kterého se chci probudit."

Scott jen zamračeně přikývl.

„Každý zachráněný život dva životy odebere. To je cena, kterou musíš přijmout," přečetla nahlas a měla pocit, jako by se jí zastavilo srdce. Opřela se zády o sarkofág a svěsila hlavu do dlaní. „Tak proto se jí tolik báli a přísahali, že ji už nikdo nikdy nenajde."

„Ona to opravdu dělala, že?" vrtěl Scott nevěřícně hlavou. „Pokaždé, když někoho zachránila, dva životy tím někomu odcizila," pronesl tiše a posadil se vedle Melanie. „Jak to mohla udělat? Věděla vůbec co dělá? Vždyť o ní na začátku mluvili tak krásně, třeba to vůbec netušila."

„Ale věděla. Možná že ze začátku ne, ale pak už ano. A stejně s tím nepřestala. Tu pohnutku chápu moc dobře. Nedokázala se dívat na trpící lidi a chtěla jim pomoct, ať se děje, co se děje. Kdybych měla schopnosti jako ona, taky bych je využila, pokud by byla sebemenší šance, že své pacienty zachráním. Víš, jak je těžké, koukat se den za dnem na jejich chřadnoucí tváře?"

„Melanie, to snad nemyslíš vážně. To, co udělala, se nedá ničím ospravedlnit. Žádný život nestojí nad jiným. Nemůžeš někomu život darovat a zároveň dalšímu odebrat. To prostě nejde. Někde v hloubi duše možná byla hodný člověk, ale ve skutečnosti se z ní stal netvor. To z ní udělala ta schopnost. Převedla ji na temnou stranu. Píše se tu, že se vždy odebral život jednomu starci a jednomu mládenci," volně a nepřesně přeložil text nad jejich hlavami. „Nemohla nikdy tušit, komu ten život vezme. Dočista té moci podlehla a stal se z ní někdo zcela jiný."

„Máš na to nárok," prolétl neznámý ženský hlas místností jako by ji zkoušel.

Melanii jako by ovládl cizí duch. Před očima viděla jen umírající děti. Jedno za druhém. Sledovala, jak jsou jejich nehybná tělíčka překrývána bílým prostěradlem. Spatřila také bezmezný zármutek jejich rodičů, kteří odmítali opustit pokoj a přijmout novou skutečnost.

Ty strašlivé obrazy nemohla vymazat z hlavy ať se snažila jak chtěla. Všechno v ní křičelo, že smrti už bylo dost. Koukala se na ní zblízka každý den. Její rodiče, sestra, pacienti. Nemělo to konce.

Proto to musí skončit teď. Zvedla se a ze všech sil se snažila otevřít poklop sarkofágu.

„Co to děláš? Ty jsi snad zbavená všech smyslů!“ zakřičel na ní Scott, ale ona ho vůbec nevnímala. Dál pokračovala v nadzvedání poklopu.

Scott se snažil Melanii zadržet veškerými silami, které mu ještě zbývaly. Ona jako by se však úplně pomátla. Dupla mu na poraněnou nohu, na kterou sotva dokázal došlápnout a Scott se skácel se k zemi.

„Jsi jako posedlá!“

Poklop se jí podařilo nadzvednout, ale neměla dostatek síly, aby ho odsunula stranou.

Moment zaváhání jako by ji probral a vrátil zpět do reality. Proběhl v ní vnitřní souboj, zda schopnosti využít či ne.

Před očima měla každý den spoustu nevyléčitelných dětí. Jejich záchrana je přece její povinnost! A může to být nakonec snadné. Má to přímo před nosem. Jen provést ten rituál.

Nenasytná touha ji ničila. Aby jí odolala, musela si sáhnout až na samotné dno. Bojovala s tím tak urputně, až se jí kroutily orgány.

Nešťastně se zhroutila zpět na zem.

„Co mám dělat?“ zaskučela zoufale a otočila se na Scotta. Frustrovaně si přejela rukou po obličeji. Nesnášela pocit bezmoci, tu zatracenou beznaděj. To byl taky jediný důvod, proč den co den trávila v nemocnici a lámala si hlavu, jak by mohla alespoň nějak pomoct těm dětem.

Od začátku věděla, že chce pomáhat lidem. Proto cítila silné nutkání pokračovat a získat léčitelské schopnosti.

„Ta neukojitelná touha pomáhat ti zatemňuje mysl. A ta moc, kterou si od toho slibuješ, ti stěžuje rozlousknout, co v životě chceš. Rozdíl mezi očekáváním a tím, co se skutečně stane, ti může pomoc vidět budoucnost v úplně jiném světle,“ promluvil k ní jemným hlasem.

„Já vím, že jsi dobrý člověk,“ pokračoval Scott. „Chápu, že chceš zachránit život všem pacientům, kteří ti přijdou pod ruce, ale to nejde. Jsou to nepsaná pravidla přírody. Nemůžeš zachránit všechny. Rozhodně ne za takhle vysokou cenu. Ty nejsi kat, který rozhoduje, kdo bude žít a kdo ne. Chvilku vedle někoho kráčíš a pak se rozloučíte. Takový je prostě život, počítá se každá minuta.“

Nikdo nedokázal Melanii otevřít oči tak, jako Scott. Jako by najednou uviděla svět jeho očima a z jeho úhlu pohledu. Stále cítila silnou bezmoc a úmornou bolest, že přeci jen nemůže zachránit všechny. Ne za cenu toho, že se sama stane netvorem. To, že ona se dokázala ovládnout i pod pohnutkou dobrých skutků neznamená, že někdo další by udělal to samé. Zneužít by se to dalo na milion způsobů a teď je jen na ní, aby tomu zabránila. Uchování tohoto tajemství bude její hlavní prioritou.

„Pomoz mi, prosím, zavřít ten sarkofág,“ poprosila Scotta. Ten s velkou úlevou vstal a vší silou zatlačil. Víko se hlasitě zaklaplo.

„Chvilku jsem se bál, že ten rituál opravdu provedeš.“

„To já taky,“ položila mu ruku na rameno. „Teď odsud musíme zmizet.“

Když se loučila s královnou, uvědomila si, že ji vidí naposledy.

„Já ji ochráním, přísahám na staré i nové bohy. Nikdo se o ní nedozví,“ řekla pevným hlasem.

Už byli na odchodu, když se vedle sarkofágu znovu zhmotnila černovlasá strážkyně.

„Tajné pohřbení a ukrývání královny s sebou přináší kletbu,“ zašeptala.

„A je to tu zase. Kletba! Copak jste neznali nic jiného?“ vypálil na ni Scott.

„Nikdo ze strážců se nemůže dožít pokročilejšího věku, neboť ani jejich královna nemohla. Deník musíš ochraňovat i za cenu vlastního života. Přesně jako tvá sestra. Tajemství se předává vždy jednomu z rodiny a nikdo jiný o ničem nemá ani tušení," doplnila a pomalu se rozplynula.

„Proboha!" procedila mezi zuby. „Téměř všichni mí předci zemřeli v brzkém věku z nevysvětlitelných důvodů. Včetně mých rodičů."

„Já tomu nevěřím," pronesl Scott a promnul si oči.

„Tak to bys měl začít, protože se to všechno děje. Sám vidíš, že kletby opravdu existují. To by se archeologové pomátli, kdyby se o něčem takovém dozvěděli."

„Jenže se to dozvědět nemohou."

„Správně. A teď je to jenom na nás."

Bez jediného slova společně vyšli ven z hrobky, která pro ně byla jak zkouškou odvahy a odhodlání, tak i charakteru. Ukázala jim, že za oponou existuje tajemný svět, a že vše není tak, jak by se na první pohled mohlo zdát.

S vidinou toho, že je posledním přeživším z rodiny strážců královny a jejího tajemství a že ani ona nebude políbena dlouhým životem, hrobku pomocí medailonu zapečetila.

Venku před vstupem do hrobky panovalo mučivé ticho, které prolomilo až škrtnutí zápalky. Tento malý, ale mocný plamínek se zrcadlil Melanii v očích. Myslela jen na to, že ačkoli její tužby vedou jiným směrem, musí splnit své dědičné poslání. Jenže to vábení je moc silné a nemůže si být jistá, zda mu znovu nepodlehne. Proto musí podniknout tento krok a jednou pro vždy s tím skončit.

Neochotně sirku odhodila a deník vzplanul.

Společně s propletenými prsty sledovali plápolající oheň. Bylo na něm něco uhrančivého, nemohli od něj odtrhnout zrak. Plameny se pohybovaly do rytmu nočního vánku a skoro to působilo, jako by na jejich hrotech někdo tančil.

Netrvalo to dlouho a poslední zbytky deníku podlehly ohni. Za pár okamžiků z něj zbyla pouze hromádka popela, kterou zakrátko roznesl po poušti slabý větřík.

„Teď už mě nebude nic pokoušet. Ani nikoho dalšího," pronesla, když kolem ní vířila jednotlivá zrnka popela. „Je mou povinností hrobku i tajemství ochránit."

„Chápeš ale, že spálením toho deníku nic nevyřešíš," podíval se na ni empaticky. „Tajemství si vždy najde cestu ven, ať chceš, nebo ne. Jen to bude náročnější cesta."

„Můžu jen doufat, že se to nestane. Nikdo nesmí královnu najít. Za žádnou cenu."